

GYORSÉTTERMI ANZIX

T.-nek

*Mondtam volna, hogy szép vagy?
Hazugság.
Mert hazug, ki jó szó hűján
Egy alantasabbal csorbítja lényed.
És én is az vagyok.
Mert nyelvem ezer árnyalatát
Agyamban hiába építem toronnyá,
Mire megjelenesz,
Ott, az már bokádig sem ér.*

*Te örök vagy.
Örök a költői pironkodás.
Radnóttival feszül meg,
Ki téged tolmácsolni akar,*

*De nem zavar a láz,
Hogy nem tudok nyugodni.
Csak engedd,
Hogy néha nézhesselek.*

ZUHANÁS

Romos falak között, szakadt függönyök takarásában láttam vajúdni a XX. századot. Meggyötört teste ócska rongyokban reszketett, piros szoknyája alá sandított néha a bába. Fájdalmi közt zakatolt fejében egymillió arctalan katona masírozása. Előlük nem volt menekvése. Látszik a feje – szólt a bába. És valóban, láttam csúcsos kis fejét, fémes csillogását a törtető, araszoló fejnek. Csak jött kegyetlenül, szélesedő testét nem állíthatta meg repedő izom, halálsikoly. Világra akart jönni, szétrombolni a meleg méhet, átszakítani minden gátat. Utolsó centimétereit anyja élettelen testéből húztam ki és a fény felé tartottam. Súlyos réztestén embervér gyöngyözött.

Megijedtem. Ehhez foghatót elképzelni sem mertem. Az egykori iskola ablakán kidobtam az újszülött ágyülövedéket. Azóta zuhan fényes csillogással, pergő vérrel és az emeletek ablakaiban sorra látni vélik. Egyre csak száguld, húzza a gravitáció, és ti nem látjátok, nem tudjátok, hogy éppen felétek tart. Álltok csak, gyanútlanul acsarkodva és bízva a gondviselésben, míg a felhők tetejét már lebbenti zuhanó örökségetek szele.

HOLNAP HAJNALIG

Ásít, dohog, megrezzen a város.

*Kabátját az éj a téren felejtette,
foszlányait makacsul markolják a fák.*

*Ungvár ezer szemén
kattogva kúszik a redőny,
nyújtózik a folyó
rideg kavicságyán.*

*Lábamra gesztenyelevelet
söpörnek a sosem-alvók,
majd eltűnnek*

...

holnap hajnalig.